

sykklet hele årets Tour de France til inntekt for kreftsaken. Her er hans rapport fra sommerens øvelse.

Alf er det nye ski

■ **CAMPING I VEIKANTEN.** Franskmenn elsker å rigge seg til langs veien og se Tour de France-deltakere sykle forbi. Foto: Laurent Cipriani, AP/NTB Scanpix

kakao, pølser, appelsin og Kvikkklunnsj uansett om vi slår svenskene eller ikke. Rundt små campingbord skapes nye vennskap for livet. Her diskuteres sykling, her deles vin, her leses aviser og bøker, her løses kryssord.

Langs løypa nytes livet på en campingstol mens trafikken raser forbi i 80 km/t uten annen vennskapelig gest enn et lite tut. Ingen sure miner, for her blir lyden av klikkende nav til vakre toner, og sammen med duren av gummihjul mot asfalten trylles det frem en egenartet symfoni, som kun mennesker med kjærlighet for sykkel kan begripe.

Og under Tour de France er franskmenn ekstra vennlige. De deler ut vann til, og heier på, tørste, slitne og glade amatører som våger seg ut på å bestige de mektige fjelletappene før prof-fene kommer, for i det øyeblikk proffene har passert, er det brått over. Da pakkes sekken og teltet, og man setter kursen videre til neste sted, en ny etappe, med de samme rutiner.

I Norge er sykkel i ferd med å bli det nye ski. I alle fall om man ser på den økende interessen for sykling i det ganske

land. Det selges flere og dyrere sykler, og med suksessen til stjerner som Thor Hushovd og Edvald Boasson Hagen bytter barna ut skiløypa med landeveien, og Ola og Kari nordmann dropper Syden for den franske landsbygda.

Tour de France er den nye charterferien. Mellom 50 000

Her blir lyden av klikkende nav til vakre toner, og sammen med duren av gummihjul mot asfalten trylles det frem en egenartet symfoni

og 60 000 nordmenn tilbragte sommerferien i Frankrike, blant annet for å se sykkel, og vi nordmenn har en egen evne til å vises godt. Vi er ikke så mange som franskmenn, belgiere, nederlendere, tyskere eller spanjoler, men vi har de største flaggene, har Norge skrevet med store bokstaver på T-skjortene våre, og selvfølgelig har vi ryggsekken vår, alltid med ett eller to norske flagg vaiende.

Men sykkel omfatter så mye mer av livet enn ski. Sykkel er en metafor for livet, på den måten at det omfatter både den jødisk-kristne lineære livsforståelsen med den greske sirkulære. Når man sykler, beveger man seg lineært A til B gjennom gjentagende sirkulære bevegelser.

Hovedbestanddelen til en sykkel er rammen. Rammeverket vi alle trenger som fundament i livet for å fungere, det være seg familie, venner, jobb eller religion. Men for å holde (sykkel-)rammen i balanse må man gjøre en anstrengelse, man må ha et ønske om å bevege seg fremover, og bare slik opprettholder man balansen på sykkelen. Og i livet.

Den som kanskje best har formidlet essensen av sykling, er den legendariske danske filmskaper Jørgen Leth. Filmene «Stjernene og vannbærerne (1973)», «Den umulige time (1975)» og «En søndag i helvete (1977)» satte en internasjonal standard for den estetiske og episke dokumentarfilmen. (Hans kanskje vakreste sportsdokumentar er «Kinesisk bordtennis (1970)». Leth var selv tidligere bordtennisspiller).

Leth går grundig til verks, og filmene hans er blitt grunnlag selv for nye generasjoner av profesjonelle sykklister. Leth menneskeliggjør alle sider av sykkelporten, han gir smerten, gleden, nederlaget, ærgjerrigheten og slitet et ansikt, men han beskriver også samholdet, maktforholdene, taktikken, de ubeskrevne reglene, etikettene, kleskodene, kulturen og ikke minst økonomien som driver dette sirkuset videre dag etter dag, år etter år.

Men kanskje viktigst blant alt slitet er reisen, både den fysiske og ikke minst den mentale reisen som utøvere, støtteapparat, tilskuere og tv-seere tas med på.

Den selvransakelsen, i noen tilfeller selvforakten og ikke minst selvinnsikten man sitter igjen med etter at rittet er over, den evinnelige gleden man føler for at det endelig er slutt, og samtidig den sorgen som kommer krypende i det man innser at det faktisk er et helt år til neste gang.

Frøde Saugestad er litteratuviter, forfatter og forlegger, og skriver om kultur i Dagens Næringsliv.

Navn: Alf Inge Wang
Alder: 42
Stilling: Professor i datateknikk, NTNU

PÅ NATTBORDET

– Jeg har noen liggende her, men en del av dem har jeg for så vidt ikke lest så mye av, slik som «Steinhuggeren» av Camilla Läckberg og «Djevelen dypper pennen» av C.S. Lewis. Og så har jeg Bibelen, den leser jeg en god del i, og «Risk» av Kenny Luck.

– Hva er «Risk» for en bok?

– Det er en kristen bok, den handler om livet med Gud. Jeg hadde et opphold i USA med et mannsfellesskap, hvor vi hadde en del ledertrening. Jeg kjøpte den vel etter et av disse seminarene. Boken handler om å ta risiko, ikke leve helt «safe».

– Tror du det er et tankesett som har kommet deg til nytte?

– Ja, det har nok det.

– Handler det om risiko i de små eller de store ting?

– Perspektivet er på hele livet, for eksempel vennskap, hvordan man må kunne bryte mønster, satse, og utnytte drømmene som er lagt i deg.

– Og i denne boken av C.S. Lewis finner vi senior-djevelen som deler sin visdom med junior-djevelen, ikke sant? Den er kanskje bedre kjent på engelsk som «The Screwtape Letters».

– Det stemmer. Det er en spesiell bok fra forfatteren av «Narnia»-bøkene, hvor djevelen forteller om hvordan han klarer å lure folk. Den er finurlig, setter ting i perspektiv. Det inviterer til refleksjon om egen moral og eget liv, og sånn sett en advarsel om fellene man kan gå i.

– Er det noen bøker du tidligere har lest og siden vender tilbake til?

– Det året jeg hadde i USA, ble en åndelig fornyelse, så jeg synes det var interessant å lese Det nye testamente på nytt, med nye øyne. Både Efeserbrevet, Romerbrevet og Johannes' evangelium kommer jeg tilbake til mange ganger.

– Hva gjorde mest inntrykk på en ung Alf Inge Wang?

– «Ringenes Herre» er jo en klassiker, som flere med meg leste som ung. Skildringene, fantasien, alt er beskrevet så ... levende. Ellers har jeg alltid vært glad i lydbøker. Nå som jeg reiser en del, hører jeg gjerne på lydbok når jeg får sjansen.

■ E-post: etterbors@dn.no Kontaktpersoner: Sarah Sørheim sarah.sorheim@dn.no og Espen Hauglid espen.hauglid@dn.no

■ DN betinger seg retten til å lagre og utgi alt stoff i elektronisk form, også gjennom samarbeidspartnere, og til å forkorte innlegg.

■ Bidrag som ikke er bestilt, honoreres ikke. **Hovedinnlegg/kronikk:** Maks 4000 tegn (cirka 700 ord). **Underinnlegg/replik:** Maks 1000 tegn (cirka 200 ord).

Dagens Næringsliv Sentralbord 22 00 10 00

Kundeservice 815 11 815

Annonse 22 00 10 75

Dagens Næringsliv
Christian Krohgs gate 16,
Postboks 1182 Sentrum,
0107 Oslo

REDAKSJONENetterkl.16.30

Desken: 22 00 13 30

EtterBørs: 22 00 10 05

Feature: 22 00 13 51

Finans/næringsliv: 22 00 13 64

Foto: 22 00 13 07

Livsstil: 22 00 13 73

Nyhetsjef: 24 10 14 30

Politikk/økonomi: 22 00 13 93

Utenriks: 22 00 13 65

REDAKSJONERUTENFOROSLO

Kristiansand: 38 07 13 00

Stavanger: 51 85 81 11/13

Trondheim: 91 60 02 17

Tromsø: 77 66 56 65

REDAKSJONERUTENLANDS

Bangkok: +66 76 22 59 70

London: +44 20 8241 9494

New York: +1 917 544 3865

TELEFAKS OSLO

Abonnement: 22 00 10 60

Administrasjonen: 22 00 10 10

Annonse: 22 00 10 70

Løssalg: 22 00 10 30

Redaksjonen: 22 00 11 10

TELEFAKSUTENLANDS

Bangkok: +66 762 34580

TELEFAKSUTENFOROSLO

Bergen: 55 31 65 92

Kristiansand: 38 07 08 30

Stavanger: 51 85 81 10

Trondheim: 73 80 89 02

Tromsø: 77 66 56 78

E-POST

annonse@dn.no

kundeservice@dn.no

redaksjonen@dn.no

www.dnavis.no